

IZLAND

Benkó-Tóth Andrea verse

Időtlen kőtömbök szoborként hevernek
Zöld lankák aljában, mint alvó gólemek.
Lángmarta hátukon mohazöld ölelés,
Alszanak aléltan, míg jó az ébredés.
Nagynéha moccannak, az álmuk tengermély,
Dúdolva jár a szél kőszirtek csipkéjén.

Igéző tündérek tajtékos ruhában,
Zord sziklák peremén ím, általbucskáznak.
Lehullva szétárad varázsos szépségük,
Alászáll gyöngyszínű, zsongó nevetésük.
Némaság utána, elhallgat zenéjük,
De vigyázz! Fogva vagy! Bűbáj visz feléjük.

Illékony pára száll Földanya üstjéből,
Zúgó Szél ittasul főzete tüzetől.
Letarol mindent, hogy a föld is reng belé,
Alatta gyapjas had iszkol már százfélé.
Némán vár, felmorran a hegymély Szelleme,
Dühétől felajzva törtet már felfele.

Iszonyú pusztítás: kő kövön nem marad,
Zabolátlan erők egymásnak csattannak. . .
Lám, mérgek csendesül, szétporlik haragjuk,
Alkonyi homályban kisimul homlokuk.
Néhol még füstölög kénszagú palástjuk,
De már a hús eső enyhet terít rájuk.

Itt is, ott is csillan meseszép szivárvány,
Zenél benne békén, hét apró tündérlány.
Leteszik lantjukat, összekapaszkodnak,
Alakjuk felsejlik, majd szertefoszlanak. . .
Narfénnyel, párával újra táncot roznak,
Derengő katlanba fényszikrákat szórnak.

Innen el nem ereszt tűz, víz, jég, föld és ég,
Zengeti lelkünkben szigorú szépségét.
Láttuk ezer titkát, s nem láttunk mégannyit,
Arról csak álmodunk, de itt leszünk megint!
Néznek ránk szakállas, egyszervolt istenek,
Dúlt hitek őreként megértőn intenek.